

KALVÁRSKE KRÍŽE

Kalvárske kríže, ostne našich hriechov!
Akoby ich v dreve už nebolo dosť,
ešte do koruny Mu ich človek vplietol
a vydal Baránka vlkom na milosť.

Ó, kalvárske kríže, čo to hovoríte,
prečo proti nebu ruky dvíhate?
Aby oddiaľka videl ten, kto príde
a díval sa tam, kde vy sa dívate?

Štyri ostré konce- do neba i na Zem,
na svetové strany rozpäté,
picháte nám srdcia, aký je to plameň!
Lásky, no i nenávisti vo svete.

Ó, kalvárske kríže, požehnané stromy,
ktoré o tej Pravde nemlčia!
Pomôžte nám ku vám nájsť si chodník nový,
a kamene nech nás tichu naučia.

Prečo cesty ku vám ťažké sú a strmé
a prečo stúpať k vám nahor berie dych?
Nedá sa vyplakať slza na rozum,
len obeta pozná city skrúšených.

Keď pokora s láskou ustelú si v srdci,
nebo múdrosť kríža vďačne odhalí
i zaplače pútnik nahor putujúci,
keď v objatí jeho ramien LÁSKU objaví.

Ó, kalvárske kríže, liečiteľia ducha,
zdroje všetkej ľudskej múdrosti,
pomôžte nám z výšky neba mamon
neposlúchať
a nebáť sa vlastnej svätosti.

Veď len holá pravda na konci zostane,
iba kríž a na ňom obeť Človeka.
Iba táto láska.
Nech jej mocný plameň
z krížov našich kalvárií do nás preteká...

KATARÍNA KISSOVÁ